

De Ster

PRESIDENT EN ZUSTER
ALMA SONNE
VAN DE EUROPESE ZENDING.

*

15 Februari 1949

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

49e JAARGANG • No. 2

INHOUD:

De Profeten, door Alma Sonne	35
Strijdt om in te gaan, door John P. Lillywhite	37
Wij geloven, door T. Edgar Lyon	39
De Zending Rond	42
Rijmpreekjes-nabloei No. 24, door Frank I. Kooyman	45
Voorjaarsconferenties	45
De Kerk eert haar leden	46
Dennis en het Mormoonse Bataljon, door Mabel Harmer	48
Een groet uit de West	54
De Onderlinge Ontwikkelingsvereniging	56
De Kerk in Europa	57
Gebeurtenissen in de Zending	60

Redacteur: CORNELIUS ZAPPEY.

Assistente: TINE PLAIZIER.

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.— PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

De Profeten

door Alma Sonne.

Israël was een profeten-natie. Van tijd tot tijd verschenen de profeten op een tijdstip, dat ze het meest nodig waren. De geschiedenis van Israël is eigenlijk de geschiedenis van deze profeten. Hun woorden onthullen in het algemeen de toestanden van het volk, tot wie zij hun profetische boodschap en getuigenis richtten. De profeten waren God's geïnspireerde woordvoerders. Zij waren niet altijd geliefd. Integendeel, vaak werden zij bespot, vervolgd en met een boos oog aangezien. Sommigen werden ter dood gebracht door het volk, tot wie zij gezonden waren.

„Wien van de profeten hebben uwe vaders niet vervolgd, En zij hebben gedood degenen, die te voren verkondigd hebben de komst des Rechtvaardigen,” zeide Stefanus kort voor hij de marteldood stierf (Hand. 7 : 52).

Deze uitverkoren dienstknechten, niet begrepen en beklad door de mensen, wijdden zich met hart en ziel aan de hun toebedeelde taak. Deze was nimmer gemakkelijk. Hun leven toonde, dat zij een goddelijke roeping hadden met speciale gaven, profetische machten en een diep, mysterieus inzicht in menselijke zaken. Zij werden gezonden om hun tijdgenoten te waarschuwen voor dreigende onheilen en gevaren, die altijd het gevolg zijn van ongehoorzaamheid en verkeerd doen. Hun doel was de mens te redden van en te sterken tegen zedelijke

en geestelijke verwording. God gaf Zijn kinderen door hen Zijn geboden.

Toen de Apostel Paulus voor Felix, Festus en Agrippa verscheen, eindigde hij zijn verdediging aldus: „Geloof gij de profeten?” Deze vraag raakt de hoeksteen van alle godsdienstige verrichtingen en autoriteit. Zij vormt de grondslag van 's mensen zekerheid en welzijn. De profeten waren als vuurtorens, de weg wijzend naar veiligheid en vooruitgang. Toen de profeten niet geteld werden, en men geen geloof aan hun woorden hechtte, doofden de lichten en dompelden de wereld in volslagen duisternis. Deze toestand duurde die lange periode, bekend als de Middeleeuwen. „God's Geest blijft niet eeuwig met de mens twisten,” want er komt een tijd, waarin de eigenzinnige de straf voor zijn ongehoorzaamheid zal moeten dragen.

Mozes, de profeet en wetgever, leidde onder 's Heren inspiratie de Kinderen Israëls uit Egypte naar het Beloofde Land. Door hem openbaarde de Heer de tien geboden en vestigde Hij eeuwige wetten voor 's mensen welzijn. Later in Israël's geschiedenis stonden andere profeten uit het volk op met woorden van wijsheid, hoop en tuchtiging, verklarend, welke verantwoordelijkheid de mens heeft ten opzichte van God en zijn medemensen. Op gelijke wijze bezochten en on-

derwezen profeten van de levende God de Nephieten, een tak van het Huis Israëls. Hun doel was zondaars tot bekering te brengen en de mensen veilig te stellen voor de vernietigende invloeden, die in hun dagen overheersten. Jezus en Zijn Apostelen vielen de corruptie en huichelarij aan van de Farizeërs en Schriftgeleerden. Zij vestigden de Kerk en verkondigden het Evangelie van vrede en liefde, dat „de kracht Gods tot zaligheid is” (Rom. 1 : 16). Amos, de profeet, verklaarde hoe nodig en belangrijk goddelijke openbaring is, toen hij zeide: „Gewisselijk, de Heere Heere zal geen ding doen, tenzij Hij Zijne verborgenheden aan Zijne dienstknechten, de profeten, geopenbaard hebbe.” (Amos 3 : 7). De rechtvaardige moet bereid en de onrechtvaardige gewaarschuwd zijn, want de oordelen des Almachtigen zullen spoedig over de aarde komen.

Ook heden ten dage zijn profeten opgestaan om de weg te bereiden en God's wil te openbaren. De wereld wordt bekend gemaakt met het herstelde Evangelie van Jezus Christus. Een nieuwe beveling van geopenbaarde kennis is ingeluid. Profetieën omtrent het laatste der dagen gaan nu in vervulling. Verwarring, twistgeschillen en tegenstrijdigheden zijn het beeld, dat de moderne Christenwereld te zien geeft. Het is duidelijk te zien hoe de kerken, die om de overmacht strijden, vervallen en in hun pogingen falen. Zo was het aan het begin der negentiende eeuw. De twistende partijen beweerden volgelingen te zijn van de vervolgde en ter dood gebrachte Nazarener. Geen hunner was het evenwel

met de ander eens over de fundamentele leerstellingen van het Nieuwe Testament. Eenheid was onmogelijk. Naijver, strijd, jaloezie en twisten waren de tekenen van hun afdwaling van des Meesters Evangelie van vrede en goede wil. Temidden van zulke wanhopige omstandigheden werd nogmaals een profeet gezonden om de wereld voor te lichten.

Die profeet was Joseph Smith, de zoon van een boer. Hij kwam voort uit de rijen van het gewone volk. Hij had geen maatschappelijk aanzien, geen wetenschappelijke ondergrond en geen maatschappelijke positie om zijn keuze te rechtvaardigen. Hij werd gekozen om zijn nederigheid en zijn gewilligheid de waarheid te aanvaarden. Zijn geest was vrij van de overleveringen, het bijgeloof en de dwalingen van het verleden. Hij had niet veel af te leren, weinig vooroordelen te overwinnen en geen door mensen opgebouwde theorieën terzijde te schuiven. Hij was buigzaam in God's hand en vatbaar voor de influisteringen van de Heilige Geest en hemelse inspiratie. God's wegen zijn niet de wegen van mensen. De alwijze Schepper en Heerser zal in Zijn tijd Zijn vertegenwoordigers kiezen. Hij hecht geen waarde aan de dingen, die de mens in eigen ogen wijs en in die van anderen voornaam maken. Zoals alle andere profeten werd ook Joseph Smith voor zijn taak gekozen voor hij geboren was. Hij werd van te voren tot dit werk verordineerd. Zijn bekwaamheden, getrouwheid en leiderschap waren reeds erkend voor hij op aarde kwam. De woorden der profeten zullen letterlijk in vervulling gaan.

„Strijdt om in te gaan”

Naar het Engels van
John P. Lillywhite.

De grote Leraar zeide tot enige eenvoudige vissers, die ongeletterd waren en niet wisten hoe te prediken: „Volgt gij Mij en Ik zal u vissers van mensen maken.” Hem te volgen betekent evenwel werken. Wij moeten Hem met hart en ziel volgen en zonder vragen Zijn geboden gehoorzamen. Deze boodschap heeft door alle eeuwen heen geklonken en wordt nu herhaald voor u en mij. Van de mate, waarin wij Hem volgen, zal ons succes als „vissers van mensen” afhangen. De volmaaktheid, waarvan Hij sprak, kan slechts bereikt worden door getrouw het voorbeeld te volgen, hetwelk onze Heer door Zijn leven op aarde gaf. Wij moeten ons werk doen met hart en ziel, met moed en het vaste besluit het tot een goed einde te brengen. Hij zeide tot Zijn discipelen:

„Strijdt om in te gaan door de enge poort; want velen, zeg Ik u, zullen zoeken in te gaan, en zullen niet kunnen.” - Lucas 13: 24.

Er is gezegd dat „de grootste levensmoed de moed der ziel is”. Deze gedachte werd in het dagelijks leven en de arbeid van de Meester op schone wijze tot uitdrukking gebracht. Bij zekere gelegenheid zeide Hij tot Zijn discipelen:

„Weest dan gijlieden volmaakt, gelijk uw Vader, Die in de hemelen is, volmaakt is.” - Matt. 5: 48.

Hij leefde het volmaakte leven, en stelde dat leven ten voorbeeld aan de gehele wereld en in 't bijzonder aan Zijn discipelen. Het volmaakte leven is het zijn, niet de schijn. Het betekent dag aan dag oprecht, standvastig en ernstig leven — alle meningen, hindernissen en tegenstand ten spijt.

Zij zullen niet kunnen omdat zij niet willen strijden, Hem niet willen volgen. Om zijn voorbeeld te volgen moet men voortdurend arbeiden. Zij kunnen niet ingaan omdat zij de morele moed missen de strijd aan te binden met de vele boosheden en hindernissen van allerlei vorm, die de weg naar succes blokkeren. Zij kun-

nen zich niet realiseren, dat ons succes in het leven afhangt van het feit, dat wij voortdurend onze eigen krachten meten met de grote krachten des levens.

„Velen zullen zoeken in te gaan.“ Waarlijk, velen zoeken Jezus' Koninkrijk en hebben het lief, doch slechts weinigen zijn gewillig Zijn kruis te dragen. Velen hebben de Here lief zo lang zij geen moeilijkheden ondervinden, doch als de stormen van tegenstand over hen losbreken, kwijnt hun liefde voor Hem en sterft als de bloem onder de adem der vernietigende vorst.

Die binnen treden moeten gaan door de enge poort van geloof, opoffering, gebed, gehoorzaamheid en onvermoeide arbeid. Zij moeten nimmer moede worden goed te doen — zij moeten dragers van het kruis zijn. De lui-aard, degenen, die altijd verontschuldigen zoeken, de mens, die zijn gulden kansen voorbij laat gaan, zullen nimmer het doel bereiken. Van alle struikelblokken is het toegeven aan „luiheid“ de voornaamste hindernis. „Wat gij zaait, zult gij oogsten,“ zeide de Meester, en: „De lui-aard zal het brood van de arbeider niet eten.“ Om de heerlijke vruchten van de boom des levens te kunnen genieten, moet men ijverig en zonder ophouden streven, op verstandige wijze de glanzende ogenblikken benuttend, die ons door de tijd worden toebedeeld. Het is inderdaad waar, dat onze werkelijke waarde uitsluitend wordt berekend naar hetgeen wij verrichten, en de waarde van de daad wordt gemeten naar de geest, waarin zij werd gedaan. „Herinnert u dat de waarde ener ziel groot is in de ogen des He-

ren,“ en met deze gedachte als drijfveer moeten wij alle kracht, energie en macht, die menselijkerwijs mogelijk zijn, in het werk stellen om zielen tot God's Koninkrijk te brengen. Dit is een edele en verheven wens. „Want indien gij uw gehele leven zoudt arbeiden en slechts één ziel redden, hoe groot zal Uw vreugde met die ziel in de hemel zijn.“ En wanneer gij vele zielen zult redden, zal uw beloning en vreugde evenredig daaraan zijn. Een mens kan zijn hoofd volstoppen met kennis en worden wat men een „knappe bol“ noemt, maar: „Wie zich kennis vergaart en deze niet in practijk brengt, is gelijk iemand die ploegt maar niet zaait.“ Met kennis moet gepaard gaan de morele moed en het verlangen, die kennis steeds aan te wenden voor de verbetering van het mensdom. Wie de wet kent en niet gehoorzaamt is een dwaas. Als de mens zijn talenten niet gebruikt heeft hij er geen voordeel van. Hij is een onnutte dienstknecht. Wil kennis van enig nut zijn, dan moet zij gepaard gaan met werken. Kennis zonder werken is als de dorre vijgeboom en moet op dezelfde manier behandeld worden. Bekwaamheid en kennis zijn van weinig nut als zij niet op de juiste wijze aangewend worden.

De oevers van de fortuin zijn bedekt met 's levens schipbreukelingen, die een schitterende aanleg hadden, doch de moed, het geloof, het vaste besluit, de energie en de levenskracht misten om vrucht te dragen. Daarom zijn zij neergeveld door de vernietigende vloek van uitstel, zoals de onvruchtbare vijgeboom verdorpe onder de strenge bestraffing van

de Meester. Daarom zeide de Meester: „Strijdt om in te gaan.” De mens moet volgens het Woord handelen en niet er alleen naar luisteren. „Strijdt,” is het sleutelwoord.

„Want zoo iemand een hoorder is des Woords, en niet een dader, die is een

man gelijk, welke zijn aangeboren aangezicht bemerkt in eene spiegel; Want hij heeft zichzelf bemerkt, en is weggegaan, en heeft terstond vergeten, hoedanig hij was. Maar die inziet in de volmaakte wet, die der vrijheid is, en daarbij blijft, deze, geen vergetelijk hoorder geworden zijnde, maar een dader des werks, deze, zeg ik, zal gelukkig zijn in dit zijn doen.” - Jacobus 1:23-26.

—o—

„WIJ GELOVEN”

door T. EDGAR LYON

×

9. *Wij geloven in het werkelijk bestaan van geestelijke gaven.*

Inleiding.

De oprechte gelovige, die zich van zijn zonden heeft bekeerd en gedoopt is, wordt de gave des Heiligen Geestes beloofd. Jezus noemde deze gave de „Trooster” en Hij zeide Zijn volgelingen, dat deze Trooster bij hen zou blijven als Zijn plaatsvervanger. Hij beloofde eveneens, dat deze hen zou leiden bij hetgeen zij spraken, het verleden in hun herinnering zou terug brengen en hen zou leiden in alle waarheid. Op de dag van het Pinksterfeest ondervonden de Apostelen de wonderbare werkelijkheid van de Heilige Geest. Van dat ogenblik af tot op het tijdstip, waarop de Bijbelverslagen werden beëindigd, wordt herhaaldelijk gewag gemaakt van het feit, dat volgens de belofte der Apostelen de bevestiging van deze kostbare gave grote geestelijke invloeden met zich bracht. (Zie als voorbeeld Hand, 10 en I Cor. 12 en 14).

Wat het ontvangen van de Heilige Geest zo begeerlijk maakt, is de mogelijkheid het leven der mensen te veranderen en ze te helpen zich de talloze deugden eigen te maken, die een kenmerk zijn voor de ware Christen. Toen het Koning Benjamin gelukt was een grote menigte zijner onderdanen er toe te brengen hun zonden te verzaken, en hun te verwachten Heiland te volgen, zeide hij:

„Want ziet, zijn wij niet allen bede-

laars? Zijn wij niet allen afhankelijk van hetzelfde Wezen, namelijk God, voor alles, dat wij hebben, zowel voor voedsel en kleding, voor goud en zilver, en voor alle rijkdommen, welke wij ook mogen bezitten? En ziet, juist heden hebt gij Zijnen naam aangeroepen en gesmeekt om vergeving uwer zonden. En heeft Hij u tevergeefs laten smeeken? Neen, Hij heeft Zijnen Geest over u uitgestort en heeft uwe harten met vreugde vervuld en uwe monden gestopt, zoodat gij geen woorden had voor de groote vreugde, welke uw hart vulde.”

Mosia 4 : 19, 20.

Hierna uitte het volk het verlangen een verbond met Christus te sluiten, zeggende:

„...Ja, wij gelooven al de woorden, welke gij tot ons gesproken hebt, en wij zijn overtuigd van de waarheid en oprechtheid er van door den Geest des Heeren, den Almachtige, die een groote verandering in ons of in onze harten gewrocht heeft; zoodat wij geen lust meer hebben om het kwade te doen, maar alleen voortdurend het goede. En door de eindeloze goedheid Gods en de openbaringen Zijns Geestes, hebben wij een groot gezicht in al de dingen, welke staan te komen, en ware het nuttig, wij zouden

van al deze dingen kunnen profeteren. Het is het geloof, dat wij gehad hebben in de dingen, welke onze koning tot ons gesproken heeft, hetwelk ons tot deze groote kennis gebracht heeft, waardoor wij ons met zulk een groote vreugde kunnen verheugen.”

Mosia 5 : 2—5.

In deze bedeling van het Evangelie heeft de Heilige Geest zich geopenbaard aan talloze leden der Kerk, die zich in de geestelijke gaven van de Trooster mochten verheugen. Het volgende voorbeeld uit het leven van een bekeerling toont aan, welk nut de ziel eens mensen kan hebben van de werking van de Heilige Geest. Aan het begin van deze eeuw leefde er in Europa een jonge man met zijn vrouw en kinderen. Hij verdiende zijn brood met een expresseverbinding tussen zijn kleine geboorteplaats en een naburige grote stad. Iedere dag reed hij met zijn paard en wagen naar de grote stad, met pakjes en boodschappen voor de langs de weg wonende boeren, terwijl hij 's avonds met koopwaar uit de stad terugkeerde. De man was buitengewoon driftig, hij bezat een temperament, dat niet te temmen scheen. Bij de geringste overtreding sloeg hij zijn paard, hij vloekte bijna voortdurend en had de reputatie vreselijk boos te worden als iemand het waagde met hem van mening te verschillen of zijn woorden in twijfel te trekken. Op het hoogtepunt van zijn drift had hij twee paarden doodgeslagen, waarvoor hij enige dagen gevangenisstraf had gehad, doch de straf verzachtte zijn gemoed niet. Hij sloeg zijn vrouw, en zijn kinderen meden hem uit angst ook geslagen te worden, wanneer hetgeen zij deden hem niet zou aanstaan. 's Avonds placht hij naar een klein café in het stadje te gaan, waar hij zich bedronk en twistgesprekken uitlokke. Op een dag kwamen twee Mormoonse zendingen aan zijn deur en vroegen, een afspraak te mogen maken om op een avond met het gezin over godsdienst te spreken. Zijn vrouw zeide, dat zij dan direct na het avondeten moesten komen, want anders zou haar man naar het café zijn. Enige dagen later kwamen zij en begonnen het Evangelie te prediken. De vrouw toonde grote belangstelling en trad na verloop van tijd tot de Kerk toe. Toen liet ook de echtgenoot zich dopen, waarna de Heilige Geest op hem bevestigd werd. Zijn leven begon van nu af aan te veranderen,

Hij ontdekte, dat het mogelijk was zijn drift te beteugelen. Hij behandelde zijn vrouw goed en zijn kinderen begonnen van hem te houden. Toen emigreerde het gezin naar Utah, waar hij eigenaar van een boerderij werd.

Jaren later, toen de kinderen groot geworden en allen getrouwd waren, verkocht de man de boerderij en aanvaardde een oproep om in zijn geboorteland op zending te gaan. Toen de paarden, koeien en kalveren verkocht werden, sloeg deze man, die paarden doodgeslagen had omdat zij maar even ongehoorzaam geweest waren, op de dag der verkoping, zijn armen om hun hals en schreide, omdat hij gedwongen was afstand van ze te doen. Hij was van deze dieren gaan houden en ze gaan waarderen. In het zendingsveld aangekomen aanvaardde hij zijn arbeid in de streek, waar hij eens gewoond had. Zijn oude vrienden konden niet geloven, dat hij dezelfde man was. In plaats van een onredelijke man met een licht ontvlambaar en driftig temperament, zagen zij een rustige, vriendelijke heer met een volmaakte zelfbeheersing. In plaats van de onredelijke doordrijver van vroeger, vonden zij een kalm sprekende man, die met grote oprechtheid en verdraagzaamheid hun argumenten weerlegde. De man, van wie kinderen altijd weggelopen waren, was vervangen door een persoonlijkheid, die door zijn vriendelijkheid en mildheid alle kinderen tot zich trok.

Wat was de oorzaak van deze verandering in de man? Deze kwam door de verandering, door de Heilige Geest in zijn leven gebracht, toen hij ontdekte, wedergeboren te zijn tot een nieuwhed des levens. Toen begon hij de geestelijke gaven van geduld, verdraagzaamheid, vergiffenis, vriendelijkheid, mildheid, onzelfzuchtigheid, dienstbetoon aan zijn medemensen, wijsheid, geloof, het geloof te kunnen genezen en andere waardevolle gaven te zoeken. Zijn volharding en geloof werden beloofd door de gaven, welke in de Schrift worden beloofd.

De Apostel Paulus zag, welke grote verandering zijn bekeerlingen ondergingen als zij gehoorzaam waren aan de invloed van de Heilige Geest. In een brief aan de Heiligen te Corinthe herinnerde hij hun:

”.....Dwaalt niet; noch hoereerders, noch afgodendienaars, noch overspelers, noch ontuchtigen, noch die bij mannen liggen, noch dieven, noch gierigaards, noch dronkaards, geen lasteraars, geen roovers zullen het Ko-

ninkrijk Gods beërven. En dit waart gij sommigen; maar gij zijt afgewaschen, maar gij zijt geheiligd, maar gij zijt gerechtvaardigd in den naam des Heeren Jezus en door den Geest onzes Gods.”

(I Cor. 6 : 10—11).

Een der uitgebreidste lijsten van geestelijke gaven wordt gevonden in het Boek van Mormon in de afscheidswaarden van Moroni:

„En gij zult weten door de macht des Heiligen Geestes dat Hij is; daarom vermaan ik u dat gij de kracht Gods niet verloochent; want Hij werkt door kracht, volgens het geloof der menschen; hetzelfde heden, morgen en voor eeuwig. Wederom, ik vermaan u, mijne broederen, dat gij de gaven Gods niet verloochent, want zij zijn vele; en zij komen van denzelfden God. Er zijn verschillende manieren waarop die gaven bediend worden; doch het is dezelfde God, die in alles werkt; en zij worden gegeven door de openbaringen van den Geest Gods aan den mensch voor zijn nut. Want ziet, den een is door den Geest van God gegeven, dat hij het woord der wijsheid moge leeren. En aan een ander, dat hij het woord der kennis door dienzelfden geest mag leeren. Aan een ander buitengewoon groot geloof, en aan een ander de gaven der gezondmaking door denzelfden Geest. Wederom, aan een ander, dat hij machtige wonderen kan doen. En wederom, aan een ander, dat hij van alle dingen kan profeteren. Wederom aan een ander het aanschouwen van engelen en bedienende geesten. Wederom, aan een ander, alle tongen. En wederom, aan een ander, de uitlegging der talen en van verschillende tongen. Al deze gaven komen door den Geest van Christus; en zij komen tot ieder mensch, afzonderlijk zooals Hij wil. Ik wil u vermanen, mijne geliefde broederen, dat gij u herinnert, dat iedere goede gave van Christus komt.”

Moroni 10 : 7—18.

Daarenboven geven verscheidene teksten uit de Bijbel aan, dat deze gaven een uitvloeisel zijn van de ware Geest Gods: — het onderscheiden van geesten, bekering van zonden, openbaring, visioenen, geïnspireerde dromen, geduld, volharding, lankmoedigheid, liefde, verdraagzaamheid, dienstbaarheid, vergevensge-

zindheid en vriendelijkheid. Men kan wel zeggen, dat iedere goede eigenschap een manifestatie is van de geestelijke gaven, die wij moeten trachten ons eigen te maken en te ontwikkelen.

Hoe wij geestelijke gaven verkrijgen.

Geestelijke gaven worden de mens eigenlijk geschonken als een teken van macht en autoriteit voor zijn ontwikkeling en welzijn. Velen hebben gedacht, dat de enige werkelijke manifestatie van deze geestelijke gaven slechts die is, welke vergezeld gaat van een zichtbare macht, zoals bijvoorbeeld het spreken in talen, gezondmaking, profeteren, visioenen, openbaringen en wonderen. In het twaalfde, dertiende en veertiende hoofdstuk der I Corinthieërs waarschuwt de Apostel Paulus de heiligen, die deze gedachten koesterden. Hij bood hun op te houden met wedijveren naar de gave van spreken in talen, daar deze tot niets diende als zij niet gebruikt werd om God's werk uit te breiden, doch te streven naar de gave van profetie, liefde en de gaven die de ziel hervormen en de gelovige goddelijke vreugde en kracht schenken. Deze geestelijke gaven zijn het resultaat van verschillende factoren. Ten eerste moet men zich waarlijk bekeren en trachten zo te leven, dat zijn leven een voorbeeld wordt van rechtvaardigheid. Ten tweede moet men de gelegenheid zoeken om dergelijke gaven in practijk te kunnen brengen. Kennis en wijsheid zijn van geen nut, tenzij ze gepaard gaan met profetische leringen, de uitoefening van geduld en vergiffenis en dienstbetoon in iedere omstandigheid, waar men zieken en behoeftigen kan helpen. Ten derde moet men een groot geloof in God aankweken en ontwikkelen, om een bron te zijn, waaruit geput kan worden wanneer nieuwe omstandigheden zich voordoen, die manifestaties als het spreken in en uitleggen van talen, het genezen van zieken of openbaringen of visioenen noodzakelijk maken.

De bedoeling van geestelijke gaven.

Sommigen denken ten onrechte, dat deze gaven geschonken worden met de bedoeling door een demonstratie van goddelijke macht de ongelovige of scepticus te overtuigen. Dit is niet het geval. De gave van talen bijvoorbeeld wordt hoofdzakelijk gegeven om mensen, die elkaars taal niet verstaan, toch te doen begrijpen. Het welbekende voorbeeld van de zending, die met Karl G. Maeser sprak, (vervolg op blz. 53).

DE ZENDING

De bekendmaking door President C. Zappey.

2 Januari 1949 was voor de gemeente Rotterdam een gewichtige dag. Op deze eerste dag van het nieuwe jaar vond namelijk de splitsing plaats tussen Rotterdam Zuid en Rotterdam Noord, na jarenlang te samen één gemeente gevormd te hebben.

Voor de oorlog vergaderden de leden van de rechter Maasoever in het voor de oudere leden zo bekende en vertrouwde gebouw aan de St. Janstraat, nabij de Hoogstraat. Hoe hebben deze het betreurd, dat bij het bombardement van Rotterdam ook het pas gerestaureerde kerkgebouw verloren ging. Het maakte het leed om alles, wat in Rotterdam medogenloos vernietigd werd, nog dieper en intenser, hoewel onder onze leden geen doden te betreuren waren.

Aangezien wij evenwel niet stil mochten blijven staan, moest er worden uitgezien naar een plaats, waar de heiligen zouden kunnen samen komen. Geruime tijd vergaderden de leden in het gebouw: „Het Vaderland getrouw“ aan de Noordsingel. Dit bleek evenwel op den duur niet geschikt om het grote ledenaantal te herbergen, en vooral de Zondagsschool had gebrek aan kamers voor haar verschillende klassen. Zo werd dan besloten de gemeenten Noord en Zuid samen te voegen, tot heil van beide.

Dit betekende voor de leden van de rechter Maasoever, dat zij iedere Zondag een een grote afstand moesten afleggen.

Toen trams en bussen nog reden, was dit niet zo heel erg, maar toen het in de donkerste dagen van de oorlog niet meer mogelijk was van een vervoermiddel gebruik te maken, was het voor vele — vooral oudere — leden heel moeilijk de afstand van circa anderhalf uur te voet af te leggen. Maar de jongere leden hebben zich nimmer ontzien in regen, storm, koude en volslagen duisternis niet alleen

De Priesterschapvergadering.

R O N D

des Zondags, maar ook in de week naar de Zuidelijke oever te lopen om de O. O.V. en andere verenigingsavonden te bezoeken.

Na de bevrijding bleek al spoedig de noodzaak Noord en Zuid weer te splitsen. De toch niet zo kleine zaal van het kerkgebouw te Rotterdam Zuid was weldra niet groot genoeg om alle leden te bevatten. Ook de afstand was voor vele leden nog steeds een bezwaar. Ijverig werd dus uitgezien naar een geschikte gelegenheid, waar zowel de Zondagsschool als de Avondmaalsdiensten en de bijeenkomsten der andere verenigingen gehouden zouden kunnen worden. Gemakkelijk was dit niet, want in Rotterdam heerst nog altijd grote nood aan woning- en zaalruimte. Na lang zoeken en vele besprekingen slaagde onze Zendingspresident, Oud. Zappey, er in, op gunstige voorwaarden beslag te leggen op een alleszins geschikte gelegenheid, n.l. het Verenigingsgebouw „Ons Huis” aan de Gouvernestraat 130. Het is een ruim gebouw, met een grote zaal voor de Avonddiensten en bijeenkomsten der Zondagsschool, en vele kleinere, vrolijke, lichte kamers voor het klaswerk van Zondagsschool, Jeugdwerk, O.O.V. en Z.H.V.

Oud. R. Schippers maakte van de laatste gezamenlijke vergaderingen in het gebouw aan de Bas Jungeriusstraat enige foto's, waaruit wij kozen: de bijeenkomst van de Priesterschap op Zondagmorgen, en de zogenaamde kleuterklas, bestaande uit kleuters tot vier jaar. De foto's, genomen tijdens de eerste Avondmaalsdienst in „Ons Huis”, waren helaas te donker.

De Kleuterkas.

Immer bereid uitleg te geven.

Dag aan dag trekken duizenden jonge mannen en vrouwen de wereld in om met tractaten, veelal in gebrekkige taal — daar zij uitgezonden worden naar landen, waarvan zij de taal niet kennen — hun medemensen de vriendschap van leven en zaligheid te brengen.

Van deur tot deur gaan zij. Vele malen

Vele belangstellenden rond de stand.

wegen om meer mensen te bereiken en zodoende meerderen in hun blijdschap te doen delen.

De kleurenfilms uit Utah bleken in staat vele vrienden te maken. Ook de Engelse klassen trokken velen, evenals de met regelmatige tussenpozen gehouden speciale openbare diensten in verschillende delen des lands. Doch dit alles bleek nog voor uitbreiding vatbaar.

Op de Arnhemse markt verscheen begin December van het vorige jaar een nieuw beeld. Vele nieuwsgierigen werden getrokken naar een stand, die voor Hollandse begrippen wel een heel ongewoon uiterlijk had. Daar werden geen waren te koop aangeboden. Een groot bord, dat onmiddellijk de aandacht trok, droeg het opschrift: „Wat zijn de Mormonen?“ Tussen de menigte bewogen zich ijverige zendingen, die maar al te gaarne bereid waren bovenstaande vraag te beantwoorden en de uitgestalde tractaten te verspreiden.

Zo werd een nieuwe weg gevonden om het Nederlandse volk bekend te maken met de leer van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en veel wanbegrip weg te nemen. Oud. Joseph E. Strobel, van wie het initiatief tot deze stap uitging, heeft bijzonder hard gewerkt om resultaat te kunnen boeken. Het begin was niet gemakkelijk, want de zendingen ondervonden — en ondervinden nog steeds — veel tegenkanting. Nu, na twee maanden, kunnen hij en zijn mede-broeders evenwel verklaren, dat hun arbeid niet tevergeefs is geweest. Tweemaal per week trekt hun stand veel mensen, die hun tractaten aanvaarden, terwijl menig gesprek gevoerd kan worden. Zoveel succes hadden de zendingen van het Arnhemse district, dat hun voorbeeld spoedig door Rotterdam nagevolgd werd. Ook in deze gemeente heeft men een marktstand gehoord en iedere week vind men onze zendingen daar met tractaten en een onuitputtelijk geduld om de Evangelieboodschap steeds weer opnieuw te verkondigen.

Zo ziet de stand er uit.

RUIJMPREEKJES-NABLOEI

No. 24. SEGOVIA'S WATERLEIDING.

Daar is een oude waterleiding *) in Spanje's stad Segovia, die achttienhonderd jaren dienst deed — een leiding zonder wederga!

Eens dacht men haar wat rust te geven. Een welverdiende rust, nietwaar? En een moderne waterleiding was weldra voor het stadsvolk klaar.

En het Romeinse bouwwerk rustte. Maar wat gebeurde? Steen voor steen kwam los; de aloude kalk verweerde toen 't zonnelicht er nú op scheen.

Zolang de leiding dienst verrichtte, ze water voerde naar de stad, kon 't zonnelicht geen schade aanbrengen. 'tWas rust, die deerlijke invloed had!

't Is een gelijkenis, mijn vrienden, mijn preekje, eenvoudig, zonder tooi: in dienstbetoon ligt onze redding; wie lui is, wordt des duivels prooi.

Een werklust, die de Here ons oplegt, verzwakt ons nooit, maar maakt ons sterk. De taak, door Hem ons opgedragen, houdt ons in 't leven in Zijn Kerk.

Salt Lake City, Utah.

Frank J. Kooyman

*) Aangelegd in 109 n. Chr.

DE

Voorjaarsconferenties

der verschillende districten zullen op de volgende data gehouden worden :

12 en 13 Maart	te Amsterdam
9 en 10 April	te Groningen
7 en 8 Mei	te Apeldoorn
22 en 23 Mei	te Antwerpen
5 en 6 Juni	te Utrecht

Natuurlijk zien wij U ook!

DE KERK EERT HAAR

uit Europa geëmigreerde leden.

Bijna duizend leden der Kerk, die sedert het begin van 1946 uit verschillende landen van Europa naar Utah emigreerden, werd op Donderdag, 30 December j.l., des avonds om half acht een gala-feest aangeboden in het gebouw der Genealogische Vereniging. Dit feest was voorbereid door een comité, dat onder leiding stond van Oud. Frederick W. Babbel, van wie het initiatief tot dit gezellig samenzijn was uitgegaan. Oud. Babbel was secretaris der Europese Zending ten tijde dat de ouderlingen Ezra Taft Benson en Alma Sonne in Europa presideerden. De overige leden van het comité waren voornamelijk mannen, die gedurende de tweede wereldoorlog in hun land

het ambt van zendingspresident hadden bekleed, n.l. C. Frits Johanssen, Zweden; Olaf Sonstebj, Noorwegen; Horace E. Hayes, assistent-redacteur van de „Millennial Star” der Britse Zending; Orson B. West, Denemarken; Jacob Schipaanboord, Holland; Max Zimmer, Zwitsers-Duitse Zending en Joseph Hasoppe, Franse Zending. Oud. Benson nam officieus aan de besprekingen van het comité deel.

Het was de heiligen een grote vreugde in hun midden te hebben President George Albert Smith en Oud. Thomas E. McKay, die in de oorlogsjaren de Europese Zending heeft bestuurd. Vier en twintig meisjes in de nationale klederdracht van Noorwegen,

De voormalige Zendingspresidenten wijzen aan, over welke zending zij gepresideerd hebben.

Oud. Benson met de vertalers.

Zweden, Denemarken, Holland en Zwitserland boden verversingen aan, terwijl ook meer dan tweehonderd der aanwezigen in nationale klederdracht waren verschenen. De met vlaggen uit alle Europese landen versierde zaal bood een kleurige en aantrekkelijke aanblik.

Vertegenwoordig(st)ers der verschillende zendingen hielden de bezoekers bezig met nationale dansen, liederen, enz. Iedere voormalige zendingspresident gaf een kort verslag over de leden, die na de oorlog naar Zion emigreerden. Een der hoogtepunten van de avond was, toen Oud. Benson de verzamelde heiligen toesprak. Zijn woorden werden door drie bekwame vertalers overgezet in de Skandinavische talen, in het Nederlands en in de Duitse taal. President George Albert Smith sprak de heiligen

toe zonder de hulp van een vertaler.

Uit de rapporten der zendingspresidenten kwam vast te staan, dat de naar Zion gekomen heiligen bijna zonder uitzondering door de Tempel zijn gegaan, niet alleen om hun eigen begiftigingen te ontvangen en zelf verzegeld te worden aan echtgenoten en ouders, doch eveneens ten behoeve van hun geliefde afgestorvenen. Deze mensen hebben duizenden begiftigingen ontvangen voor hun doden.

De heiligen zijn gelukkig in Zion, waar alles in het werk wordt gesteld om hen zich thuis te doen gevoelen.

Aan het slot van de avond stonden Oud. en Zr. Benson aan de uitgang en drukten allen de hand, die hun zo dierbaar geworden waren tijdens hun verblijf in Europa.

Dennis en het Mormoonse Bataljon

door MABEL HARMER.

(Vervolg).

Zodra zij haar boodschap gedaan had, vluchtte Nancy naar haar eigen verblijf.

Zonder tijd te verliezen schoot Dennis in zijn nieuwe broek. Hij was verre van volmaakt en in het middel zo wijd, dat hij zonder de steun van een stevige riem onmiddellijk afgezakt zou zijn. Gelukkig was zijn oude riem echter nog heel en binnen enkele ogenblikken kon Dennis het mensdom weer in de ogen zien.

Misschien was het voor zijn gemoedsrust maar goed, dat hij niet in een spiegel kon kijken. De jongen zag er inderdaad potsierlijk uit met zijn schoenen van ossenhuid en broek van ruw wagenzeildoek, doch de snit zijner kleren bezorgde hem geen hoofdbreken. Hij was weer van top tot teen gekleed en dat was het enige wat voor hem van belang was.

HOOFDSTUK XI.

Goud!

In de volgende maanden trok het Bataljon naar het Pueblo Los Angeles, een klein, zonder regelmaat opgetrokken dorp, dat overstroomd werd door Indianen, Mexicanen en honden. Op een heuvel, vanwaar men het stadje kon bestrijken, bouwden de mannen een fort. En hoewel de Mexicanen alles in het werk stelden om het te veroveren, bleef het fort in handen der Amerikanen

tot deze uit de dienst ontslagen werden.

De gehele morgen waarde er een geest van opwinding en verwachting door het kamp. Toen des middags de compagnieën te samen geroepen werden, wisten de mannen, dat het voor de laatste maal was. Het stelde enigszins teleur toen luitenant Smith langs de rijen liep en heel gewoon zeide: „U bent ontslagen!”

„Dat is dat!” merkte Neil op, toen de rijen zich oplostten en hij zich bij Dennis kon voegen, die het schouwspel van terzijde had gadegeslagen. „Wat gaan jullie nu doen?”

„Een span zien machtig te worden en dan zo vlug mogelijk terug. Wil je met ons meegaan? Pa zal het heus prettig vinden. Zeg!” riep hij, opspringend. „Daar denk ik juist aan iets. Ik moet zien of ik Hannibal kan kopen. Ik kan hem hier niet bij al die Indianen en Mexicanen achterlaten.”

„Natuurlijk niet,” lachte Neil. „Kom dan. Ik zal ook proberen een goed muildier te kopen.”

Zij zochten de kwartiermeester op en regelden haastig de koop van twee muildieren en voor ieder een musket.

„Nu zijn we klaar om weer terug te gaan over de bergen,” zei Dennis gelukkig.

„Hmm, alleen weet niemand hoe we weer terug kunnen. Ze zeggen, dat we het beste langs de voet der bergen kunnen trekken

tot we ongeveer honderdzig mijl naar het Noorden aan Sutters' Fort komen. Misschien kan daar iemand ons de beste weg wijzen.”

Ondanks hun verlangen spoedig op weg te gaan, duurde het dagen voor het eerste gezelschap de nodige uitrustingsstukken bijeen had om de reis te aanvaarden. Maar eindelijk konden zij toch een voldoende aantal paarden en muilieren kopen. Een maand lang trokken zij in noordelijke richting, waarbij zij op-

nieuw ijzige bergstromen moesten oversteken met hun bagage op het hoofd of op zelf gemaakte vloten.

Nogmaals moesten zij de kwelling van dorst doorstaan, toen zij twee dagen zonder water op een droge, door de zon verschroeide vlakten waren. De dieren leden zo van de dorst, dat hun ogen lichtloos werden en zij blindelings tegen alles opliepen, wat hun in de weg kwam. Er gebeurde evenwel iets, wat de ergste gevaren van deze tocht deed verbleken en onbelangrijk schijnen. Op een dag kwamen zij een door blanken bewoond dorp binnen. Daar ontmoetten zij een man, Smith genaamd, die met Sam Brannan naar het Oosten was geweest en daar de Mormonen had ontmoet. Onmiddellijk werd hij omringd door de mannen, die gretig informeerden naar nieuws omtrent hun vrouwen en kinderen.

„Wacht even,” lachte Smith, zijn handen afwerend opheffend. „Ik

„Goud! Het is goud, jongens!”

weet niet waar jullie vrouwen zijn, maar ik kan jullie zeggen, dat Brigham Young zich met het eerste gezelschap Mormonen naar de Vallei van het grote Zoutmeer heeft begeven, waar zij zullen blijven. Vijfhonderd wagens zijn nog onderweg om zich bij hen te voegen.”

„De vallei van het grote Zoutmeer,” herhaalde Dennis. „Vraag hem eens waar dat is, Pa?”

„Het is bijna duizend mijl hier vandaan,” antwoordde Smith, die de vraag gehoord had. „En tussen daar en hier liggen heel wat hoge bergen en hete woestenijen.”

„Dat geeft niets voor ons,” pochte Dennis. „Het enige, wat wij nodig hebben, is een plaats, waar wij heen kunnen gaan. Dan gaan we er recht op aan.”

De ontmoeting met Smith gaf hun nieuwe moed. Laat in Augustus bereikten zij Sutter's Fort, waar zij de laatste voorbereidselen hoopen te treffen voor de tocht over de bergen. Hoewel zij al veel

over het fort gehoord hadden, verwachtte niemand van het gezelschap wat zij te aanschouwen kregen. Hoge muren omsloten het grondgebied, terwijl op iedere hoek een bastion over het omringende land uitzag.

Na toestemming verkregen te hebben om het Fort te betreden, zagen zij een groot huis, waar de eigenaar woonde en waar omheen talloze andere gebouwen, met inbegrip van barakken voor de soldaten, werkplaatsen, een bakkerij en een molen, lagen. Ook was er een rij kleine huizen voor de landarbeiders.

„Als het niet was om Ma en de jongens, zou ik hier graag willen blijven,” zei Dennis verlangend, toen zij in de heerlijke omgeving rondwandelden. „Het zou heerlijk zijn weer eens een eigen thuis te hebben.”

De mannen begonnen onmiddellijk met de aankoop van paarden, ossen en wagens voor de reis naar de Salt Lake Vallei. De meeste mannen werkten voor Sutters, teneinde hun uitrusting te kunnen betalen.

Meneer Martin werkte in een leerlooierij, terwijl Dennis een baantje kreeg als herder van het stamboekvee, dat tussen de heuvels aan gene zijde der rivier weidde. Een prachtig paard bracht hem iedere morgen er heen en 's avonds weer terug; dan wachtte hem een goede maaltijd. Het was er allemaal even heerlijk en hij betreurde het, toen hij op een avond bij zijn terugkomst in het Fort vernam, dat zij de volgende dag de tocht zouden voortzetten.

Toen de zon opging waren de Martins geheel gepakt. Slechts enkele minuten later verscheen

Nancy naast de wagen, schitterend in een nieuwe rood katoenen jurk en zonnehoed.

„Oeii,” floot Dennis. „Wat zien we er prachtig uit. Wedden, dat je daar de een of andere Mexicaanse vrouw om geveleid hebt?”

„Helemaal niet, wat denk je wel.” antwoordde Nancy met het hoofd in de nek. „Ma kocht de stof in de winkel en maakte de jurk zelf. Ik kan toch de Salt Lake Vallei niet binnen komen in de oude vodden, waarmee ik tot nu toe gelopen heb.”

„Hmm, ik heb het ook niet slecht gedaan,” zei Dennis, op zijn voeten wijzend. „Kijk eens. Splinternieuwe schoenen van het beste leer der looierij. Ik wed, dat je voor je door die wildernis bent, veel liever schoenen zou hebben gehad.”

„Misschien,” was Nancy's koele antwoord, „en misschien ook niet. Oom Tim heeft een prachtige uitrusting. Ik zal niet veel behoeven te lopen.”

Al spoedig was iedereen gereed en de wagentrein bewoog zich langzaam in de richting van de opgaande zon. „Eindelijk huis-toe!” zong het in ieders hart. Wat heerlijk! Zelfs hoewel dat huis minstens zevenhonderd mijl verder lag en niemand ook maar het geringste idee had hoe het er uit zou zien.

Verscheidene dagen trokken zij voort met een eentonige regemaat, die door niets verstoord werd, des nachts kamperend bij koele stromen, waar voedsel voor de dieren in overvloed was. Tegen de avond van de zesde dag klonk geroep van de mannen uit de eerste wagens: „Daar komt wat aan. Er komen wagens aan!” Het nieuws snelde van de ene

wagen naar de andere. Nauwelijks waren de wagens tot staan gekomen of de eigenaars tuimelden over de wielen naar beneden en renden de nieuwaangekomenen tegemoet.

„Hallo!” riep de leider van het gezelschap, toen zij nader kwamen. „Ik ben Sam Brannan. Zijn jullie Mormonen?”

„Ja,” riepen een dozijn stemmen ten antwoord. „Komt u uit de Salt Lake Vallei?”

„Dat kom ik,” antwoordde Brannan. „Regelrecht van een conferentie met Brigham Young zelf. Ik heb een zak brieven bij me. Voor allemaal een, hoop ik,” voegde hij er glimlachend aan toe.

Zo vlug hij kon riep hij de namen af, waarna de brieven in de gretig uitgestoken handen werden gedrukt. De beide Martins wachtten met koortsachtig ongeduld tot bijna het laatst. Toen eindelijk de naam: „Amos Martin” werd afgeroepen, klonk er een ademloos: „Hier” tot antwoord. De Martins trokken zich terug en zetten zich terzijde op de grond om kennis te nemen van de kostbare inhoud.

„Lieve man en zoon,”

Wij zijn in de vroege lente te Winter Quarters aangekomen. Wij zijn gezond en hebben een aardige kleine hut, die ons gegeven werd door enige heiligen, toen deze naar de Salt Lake Vallei vertrokken. De broeders hier zorgen voor de weduwen en de vrouwen van de leden van het bataljon, zodat wij het even goed hebben als de anderen. Wij zullen niet proberen dit jaar naar de vallei te gaan, daar ik geloof, dat President Young het bataljon zal aanraden in Californië te blijven

en daar de aanstaande winter te werken. Hoe ik er ook naar verlang jullie weer te zien, lijkt het mij beter dat jullie de raad van de President opvolgt en blijft als jullie denkt, dat dit het beste is. In het volgende voorjaar gaan wij hier vandaan en wij hopen jullie de volgende zomer in Salt Lake te ontmoeten. God zegene jullie beiden. Jullie liefhebbende Ellen Martin.”

Lange tijd spraken geen van beiden. Meneer Martin vouwde in gedachten de brief in honderd vouwen. Eindelijk stond hij op met de woorden: „Kom, laat ons horen wat Brannan te zeggen heeft.”

Zij vonden Brannan als middelpunt van een nieuwsgierige groep, wie hij nadrukkelijk vertelde hoe eenzaam en woest de vallei was.

„Wel,” hoorden zij hem zeggen. „het vriest er iedere nacht van het jaar en het is er zo droog, dat zonder besproeiing niets wil groeien. Let op mijn woorden: voor het einde van het volgend jaar komen zij allemaal naar Californië. In ieder geval worden jullie aangeraden nu hier te blijven.”

Hij besloot zijn woorden met het voorlezen van een boodschap, waarin de kerkleiders allen aanraadden, die niet de middelen hadden een nieuw tehuis te maken, de winter in Californië te blijven en in de lente hun spaargeld mede te nemen naar de Salt Lake Vallei.

„Wat doen we?” vroeg meneer Martin zijn broer. „Gaan jullie verder of terug?”

„Wel, ik geloof, dat we teruggaan,” antwoordde Tim wat aarzelend.

„Ik geloof, dat je dat niet zult doen,” mengde zijn vrouw zich met grote beslistheid in het gesprek. „Wij hebben een span ossen, een wagen en een koe. En ik veronderstel, dat daar land in overvloed is. Wij blijven hier niet langer rondhangen bij die Indianen en Mexicanen. Californië is geen land voor een vrouw.”

Amos Martin antwoordde lachend: „Dan zullen we elkaar maar vaarwel zeggen. Ellen denkt, dat het beter is als ik hier blijf werken, zodat ik niet met lege handen terugkom. Ik geloof, dat het goed is de raad van de President op te volgen.”

Een week later waren zij weer terug in Sutter's Fort, zeer tot blijdschap van Kapitein Sutter, die graag een koren- en een zaagmolen wilde bouwen, enige mijlen langs de rivier naar boven. Tot nu toe had hij daarvoor evenwel geen arbeidskrachten kunnen vinden.

Zodra de voorraden opgeladen waren trok Dennis met een dozijn mannen stroomopwaarts langs de rivier. John Marshall, Sutter's voornaamste bediende, die deelgenoot in de zaagmolen zou worden, had de leiding van het kleine gezelschap.

„Wat zullen we eerst gaan doen, denk je?” vroeg Dennis aan James Brown.

„De een of andere hut bouwen om in te wonen, hoop ik,” antwoordde James. „Men zegt, dat het in dit land 's winters ontzettend veel regent.”

„Ik hoopte van de winter sneeuw te zien,” zei Dennis met een halve zucht. „Vorig jaar waren we in de woestijn. Maar het zal wel voor ons bestwil zijn.”

„Natuurlijk. En als het waar is,

wat Brannan van de Salt Lake Vallei vertelde, mag je zeker blij zijn dat je hier in Californië bent. Kijk daar boven eens. Daar is Coloma, daar gaan we de zaagmolen bouwen.”

Zij stopten bij Marshall en de anderen en stegen van hun paarden.

„Mevr. Winner zal jullie wat te eten geven,” zei Marshall. „en daarna gaan we onmiddellijk aan het werk. Wij kunnen geen tijd verloren laten gaan met naar het natuurschoon te kijken. Dat zal er nog wel zijn als jullie klaar bent met je werk. Bouwt jullie hutten, dan zullen we aan de molen beginnen.”

Het bouwen der hutten nam slechts enkele dagen, daar zij opgetrokken werden uit rotsblokken uit het nabij gelegen gebergte en aarden vloeren en openingen voor deuren en vensters hadden. Met de zaagmolen was het anders gesteld, want Sutter stond er op, dat alles wat voor hem gemaakt werd, zo goed mogelijk moest zijn. Midden Januari was de molen klaar en werd het water er heen geleid om de molen te doen proefdraaien.

James en Dennis stonden toe te kijken, want het water liep niet zo snel langs het rad weg als nodig was. Marshall vestigde hun aandacht op een rotsachtige bedding met de woorden: „Dat is een eigenaardige steen. Ik geloof, dat die soort verschillende metalen bevat. Men zegt, dat er goud in deze heuvels is.”

De jongens keken elkaar aan en glimlachten, toen James vroeg: „Waarom gelooft u dat?”

(Slot volgt)

(vervolg van blz. 41).

„WIJ GELOVEN”

terwijl zij elkanders taal niet kenden, toont aan hoe deze gave voorzag in een noodzakelijke behoefte. De gave van talen en haar uitlegging op de dag van het Pinksterfeest diende voor hetzelfde doel. Een tweede bedoeling van de gave van talen en haar uitlegging is het woord des Heren te verklaren voor het welzijn en nut der gelovigen. Jezus leerde, dat tekenen en wonderen niet verricht moeten worden om de nieuwsgierigheid te bevredigen of de ongelovige te overtuigen; vandaar dat wij geen voorstanders zijn van openbare demonstraties van geestelijke machten.

Het werkelijke doel van deze gaven van de Geest is de volgelingen van Jezus de gelegenheid te bieden hun positie in de Kerk te verstevigen, op de juiste wijze hun aards bestaan te leven, een Christelijk karakter te ontwikkelen en een ge-

loof, dat hen in staat zal stellen tot het einde rechtvaardig te leven. Een nauwkeurig onderzoek van de verschillende in deze verhandeling genoemde gaven zal aantonen, dat zij de hoogste idealen bevatten, door Jezus gepredikt in Zijn gelijkenissen en Bergrede. Wij geloven, dat alle mensen, die God's geboden willen naleven en gehoor geven aan de vermaningen van Zijn profeten, deze gaven kunnen ontvangen. Wij geloven, dat zowel de gaven, waarvan men de resultaten kan zien als die, welke slechts innerlijk gevoeld worden, verkregen kunnen worden door allen, die God liefhebben en trachten Zijn Evangelie te leven. Wij kunnen in alle oprechtheid verklaren: „Wij geloven in de gaven van talen, profetie, openbaring, gezichten, gezondmaking, uitlegging van talen, enz.”

10. *Wij geloven in de goddelijkheid van onze Schrift.*

Inleiding.

Technisch gesproken betekent het woord „schrift” alles wat geschreven is. In de gewone spreektaal is het evenwel een uitdrukking geworden, die speciaal van toepassing is op de geschreven verslagen van bijzondere godsdienstige betekenissen, omdat de schrijvers daarvan geïnspireerd werden in God's naam te spreken of te schrijven. De Heiligen der Laatste Dagen zien de Schrift in een geheel ander licht dan de overige Christelijke secten. In de eerste plaats aanvaardden zij als Schrift nog drie boeken, die betrekkelijk korte tijd geleden aan de wereld werden gepresenteerd. Ten tweede verwerpen zij de leer, dat woord voor woord geïnspireerd werd, een leer, die sedert de middeleeuwen foutief gepredikt wordt door vele Christelijke secten, hoewel de Heiligen der Laatste Dagen eerder hechten aan een letterlijke dan vergeestelijkte uitlegging van de Schrift. Zij weigeren te geloven, dat ieder woord van de Bijbel of zelfs andere schriftuur, precies zo is als God het geschreven zou hebben, indien Hij het zelf gedaan had. Deze opvatting houdt in, dat de Schrift onfeilbaar is. Joseph Smith verwierp deze opvatting, toen hij zeide: „Wij geloven in de Bijbel als het woord van God, in zoverre, hij nauwkeurig vertaald is...” Ook het titel-

blad van het Boek van Mormon laat de mogelijkheid van fouten open, want het verklaart: „En nu, indien er fouten zijn, is dit te wijten aan de mensen; daarom, veroordeel de dingen Gods niet...”

Ons wordt geleerd, dat de Schrift heilige woorden bevat, in tegenstelling met de geschriften der wereld, omdat zij verslag geeft van het woord en de wil van God en van God's handelingen met Zijn kinderen op aarde gedurende Evangelie-bedeelingen in het verleden en het heden. Sommige schriftuur bevat het rechtstreekse woord van God, zoals het gesproken werd tot Zijn uitverkoren dienstknechten, de profeten. Andere schriftuur beschrijft wat God van Zijn volk wil, zoals de Wet van Mozes. Sommige delen der Schrift bevatten historische verslagen van 's mensen gehoorzaamheid of overtredingen met alle daaraan verbonden gevolgen, zoals opgetekend in de boeken der Kronieken en Koningen. Weer andere gedeelten bevatten waarschuwingen aan het volk of geven uitdrukking aan hun lof en dankbaarheid voor God's genade, zoals in de Spreuken en de Psalmen. Natuurlijk is het duidelijk, dat zulke uiteenlopende heilige literatuur niet dezelfde waarde heeft wat de leerstellige instructies of het verkrijgen van eeuwige geestelijke waarden betreft. In haar geheel (vervolg op blz. 58).

Een groet uit de West

De leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zijn over de gehele wereld verspreid. In alle landen ter wereld vindt men de mensen, die getrouw blijven aan wat zij eenmaal met hart en ziel aangenomen hebben, vaak onder zeer moeilijke omstandigheden. Niet allen hebben het zo gemakkelijk als wij hier in Nederland, die des Zondags naar comfortabele vergaderzalen kunnen gaan, welke op betrekkelijk korte afstand van onze woning zijn gelegen. Onze landgenoten in Oost en West — leden van de Kerk — hebben dikwijls te kampen met grote moeilijkheden en moeten grote afstanden afleggen om eenmaal per week, soms eenmaal per maand met een voldoende aantal bij elkaar te kunnen komen om een Avondmaalsdienst te houden. Zij verdienen onze bewondering en ons oprecht medeleven. Zij leven in een klimaat, dat zeer veel van hun krachten vergt, onder een bevolking, wier aard en aanleg geheel verschilt van onze levenswijze. Onze gedachten vertoeven vaak bij deze leden, die zoveel van ons kerkelijk leven moeten missen. Het verheugde ons daarom bijzonder van de kleine groep, die in de West, n.l. te Emmastad op Curacao, getrouw bijeen komt, de navolgende groet te mogen ontvangen. Broeder en Zuster van Oosterhout en Zuster Gyr werken hard om de kleine gemeente in stand te houden en groter te maken. Zuster Gyr verricht naast haar dagelijkse arbeid en haar werk voor de kleine gemeente, waarvan zij secretaresse is, nog vertaalwerk voor de Nederlandse Zending. Moge God hun arbeid zegenen en hun moed en volharding schenken op de ingeslagen weg voort te gaan.

Het is met enige schroom, zusters en broeders, dat ik mij tot schrijven zet. Immers, hoevelen van U hebben mij niet reeds geschreven, en werden deze brieven altijd even vlot beantwoord? Daarom hoop ik, dat U een brief van mij op deze wijze met evenveel vreugde zult ontvangen, als wanneer de post hem van mij persoonlijk bij U bezorgd had.

Ik herinner mij nog de woorden van een broeder, gesproken in een getuigenisvergadering: „Als ge het Evangelie in Uw hart draagt, bent U overal ter wereld gelukkig.” Zonder twijfel zijn deze woorden waar, maar hoe moeilijk is het voor ons. Stervelingen, het uit te leven. Niemand weet dit beter dan zij, die van hun gemeente, waar zij lief en leed, voorspoed en tegenslag met elkaar deelden, een deel vormden. Ook wij ondervinden dit hier.

Een jaar geleden leek het zo mooi. Zeven volwassenen en vijf kinderen bezochten elkaar, één keer — twee keer. Toen bleef men weg, eerst een, daarna twee en meer. Nu zijn er nog over drie volwassenen en twee kinderen. De voornaamste oorzaak hiervan ligt wel in de grote afstand, die afgelegd moest worden. Ons huis, het enige wat, gezien de omstandigheden, geschikt bleek voor het houden van huisvergaderingen, ligt ongeveer 20 km. van de stad. Zr. Gyr is momenteel de enige, die deze afstand wekelijks aflegt om met ons een Avondmaalsdienst te houden.

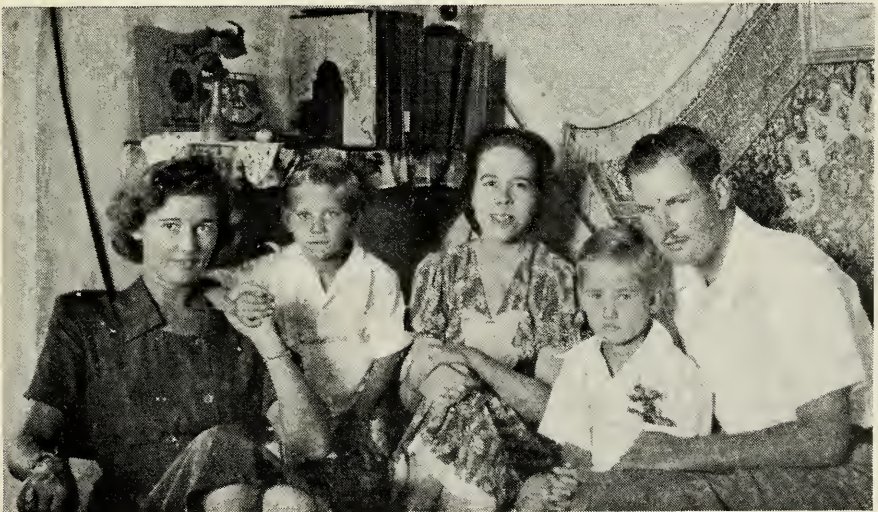
De toekomst laat evenwel vele mogelijkheden open. Eind Januari gaan wij verhuizen naar het centrum, waar wij tevens een goede gelegenheid hebben om huisvergaderingen te houden. Enige families tonen reeds belangstelling

voor het Evangelie, en, waar dan de afstand geen bezwaren meer zal opleveren, hopen wij.....

Zusters en Broeders, wij behoren tot één kudde schapen. Als in de gelijkenis van onze Heiland dolen wij rond buiten die kudde. Wat zijn drie schaapjes temidden van een troep wolven? Wat betekenen wij met ons drieën onder 90.000 anders denkenden? Wij dwalen evenwel niet als verdoolden, want wij weten, wie onze Herder is. Het is echter zo moeilijk Zijn Geest te gevoelen en Zijn stem te horen, terwijl er zoveel lawaai van de wereld rond ons klinkt. Toch zijn wij vol goede moed, want deze wereld werd door Hem overwonnen. Wij geloven, evenals Paulus. De Apostel had zelfs een sterk getuigenis, want hij had de stem des Heren gehoord, maar toch verzocht hij de gemeenten voor hem te bidden. Als Paulus daar behoefte aan had, hoezeer hebben wij in de vreemde dan Uw gebeden van node.

Wij rekenen in deze op U, dat gij ons in Uw gebeden zult gedenken. Nog zijn wij staande gebleven — en wij hebben ook geenszins het plan te vallen of van de goede weg af te dwalen — doch hoe licht struikelt men niet met de mogelijkheid zich zo te bezeren, dat opstaan niet meer mogelijk is. Daarom hebben wij behoefte aan de onzichtbare liefdebånd, die de mens vindt in het gebed tot God en ons in tijden van gevaar de kracht geeft te overwinnen. Vergeet ons dan in Uw gebeden niet, opdat wij krachtig en voor de Here behouden blijven. Zijn Evangelie niet te schande te maken en ons t.z.t. met U mogen verenigen. De hartelijke groeten aan alle leden van de Kerk, bekend of onbekend, waar zij zich ook mogen bevinden, van:

Zr. A. H. Gyr,
Zr. van Oosterhout,
Br. van Oosterhout
en kinderen Hans en Carel.

De familie van Oosterhout met in het midden zr. A. H. Gyr.

De Onderlinge Ontwikkelingsvereniging

„Hebt Uw naasten lief als Uzelven”.
Matt. 23 : 39.

Wat een verrassing! Wat een lawine van presentjes!

Een noodsein, uitgezonden door Pres. en Zr. Zappey, bereikte het O.O.V.-Hoofdbestuur: „Kom en help ons, onze kantoormensen zijn geheel door pakketten ingebouwd en onvindbaar!”

Wat konden we anders doen, dan er heen snellen om hen te helpen uitgraven?

Gelukkig, het Hoofdkantoor had lucht, maar nu,..... dat arme O.O.V.-Hoofdbestuur; het stond even met de handen in het haar. maar dit duurde niet lang, de mouwen werden opgestroopt en het werk begon.

Aan alle O.O.V.-besturen werd een ijlbrieven gestuurd om opgave van namen en leeftijden der O.O.V.-leden en ieder bestuur haastte (hm) zich deze te verstrekken.

Toen we langzamerhand alle zo met liefde en zorg verpakte gaven uit de pakketten zagen komen, konden we niet nalaten, onze gevoelens van waardering te uiten voor hen, die zo veel liefde en toewijding betoonden aan mensen, die zij nimmer gezien hebben en wellicht nooit zullen ontmoeten.

Het zijn de Arenleessters en M.Mannen uit verschillende staten van Amerika, die dit grootse plan volvoerd hebben; zij hebben de versregels: „Waakt op dan, en doet toch iets meer, dan dromen van 't Hemelse schoon,” goed begrepen en kunnen volmondig: „Ja” antwoorden, als zij zingen: „Heb ik heden iets goeds in de wereld gedaan?”

Wat een menigte Wards zagen we vermeld op de adressen der afzenders. Uit de staten Idaho, Nevada, Colorado, Mexico, Californië, Washington, Florida, Utah, kwamen de goede gaven.

Al deze Arenleessters hebben rijke schoven gebonden en de Minuutmannen losten hun M.Manbelofte in. Vele namen en adressen werden in de pakjes gevonden en op verscheidene lazen we onder de naam de lieve vraag: „Please, write me” (Schrijf me a.u.b.). 'k Hoop, dat niemand, die zo'n adresje bij zijn of haar pakje ontving, in gebreke zal blijven dit te doen.

De ingezonden pakketten hebben ons in staat gesteld ruim 500 O.O.V.-leden van presenten te voorzien, en we mochten reeds verschillende brieven ontvangen van O.O.V.-besturen, die hun dank uitspraken voor de ontvangen gaven. We zijn daar echter niet mee klaar. Aan de besturen zullen nog adressen worden toegestuurd met het vriendelijke verzoek de dank van hun leden daar heen te zenden. Wij hopen, dat dit voorbeeld van „onderlinge samenwerking” ons

allen zal inspireren en wij de O.O.V.-leuzen hoog zullen uitdragen. Onze warme dank spreken we hier reeds uit aan alle A.L. en M.M. van over zee, die een Kerstlichtje ontstoken hebben in vele Hollandse harten en het gebod van Christus, dat Hij het hoogste noemde, op zo ideale wijze in practijk hebben gebracht.

Dat God's zegen rijkelijk op hen uitgestort moge worden en de band, gelegd tussen de O.O.V.'s over zee en in Holland, een blijvende zal blijken te zijn, bidt in alle nederigheid,

het O.O.V.-Hoofdbestuur.

Filmvertoning oogst veel succes in Finland.

Twee zendelingen, die met een filmapparaat de Finse Zending bereisden, hebben daarmede ongekend succes gehad. De ouderlingen Newell Erickson en John Omer hebben in verschillende grote steden drie en tachtig maal hun films vertoond voor in totaal 17.414 mensen. In iedere stad kwamen meer aanvragen voor het vertonen der films binnen, dan in het programma konden worden opgenomen. In Januari beëindigden de broeders hun reis met vertoningen in de Noordelijke, Zweeds sprekende districten van Finland. Tengevolge van de vele aanvragen, wordt overwogen later in het jaar nogmaals een reis door Finland te organiseren.

De Tsjecho-Slowaakse radio neemt uitzendingen van de Kerk in haar programma's op.

Kortgeleden zond de Tsjecho-Slowaakse Radio-omroep vier programma's van het Tabernakelkoor en -orgel uit. Een van deze programma's duurde vijftig minuten, terwijl de andere een half uur duurden. De mogelijkheid bestaat, dat dit jaar

meerdere — misschien wel regelmatig — programma's der Kerk uitgezonden zullen worden.

Palestijns-Syrische Zending hervat haar werkzaamheden.

Na zeventien dagen, waarin de krijgswetten golden en dus geen avonddiensten konden worden gehouden, terwijl tevens vele andere beperkende bepalingen waren uitgevaardigd, hebben de zendingen te Aleppo hun normale werkzaamheden weer kunnen opvatten.

Het uitzicht voor Oostenrijk is goed.

Hoewel in Oostenrijk geen zendelingen werkzaam zijn, is de activiteit in de Oostenrijkse gemeenten van de Zwitsers-Oostenrijkse Zending toegenomen. Het aantal bezoekers der vergaderingen is groter dan het vorige jaar en de gemeenten zijn goed georganiseerd en wel bestuurd. Na de gunstige wending in de economische toestand, ziet de toekomst er voor de Oostenrijkse leden wat beter uit. De Zwitserse heiligen helpen te voorzien in de behoefte aan kleding, maar er is nog steeds gebrek aan voedsel met hoge voedingswaarde.

(vervolg van blz. 53).

„WIJ GELOVEN“

heeft zij echter grote waarde ten opzichte van de geestelijke verheffing, aanmoediging en veredeling.

Wij geloven, dat schriftuur bestaat uit datgene, wat geïnspireerde mannen Gods spreken of wat zij verhalen van hun handelingen, wanneer zij daartoe door de Heilige Geest bewogen zijn. Deze leer wordt krachtig uiteen gezet in de volgende aanhaling:

„En ziet, dit is een voorbeeld tot al degenen die tot het Priesterschap verordineerd zijn, wier zending hun aangewezen is om voort te gaan; en dit is het voorbeeld tot hen, dat zij spreken zullen zooals zij door den Heiligen Geest gedreven worden; en wat zij ook door den Heiligen Geest gedreven zijnde zullen spreken, zal Schrift zijn, zal de wil des Heeren, het voornemen des Heeren, het woord des Heeren, de stem des Heeren, en de macht Gods tot zaligheid zijn. Ziet, dit is de belofte des Heeren, tot u, o gij Mijne dienstknechten; daarom weest goedsmoeds en vreest niet, want Ik, de Heere, ben met u, en wil u terzijde staan; en gij zult getuigenis van Mij, zelf Jezus Christus, geven, dat Ik de Zoon des levenden Gods ben, dat Ik was, dat Ik ben, en dat Ik komen zal.“

L. & V., afd. 68 : 2—7.

De Bijbel.

De Bijbel, bestaande uit het Oude en Nieuwe Testament, is onze oudste schriftuur en tevens de meest bekende, omdat zij de enige is, welke wordt erkend door de godsdienstige sekten, waarmede wij door ons zendingswerk in aanraking komen. Vele in de Bijbel vervatte leerstellingen, zowel met betrekking tot religieuze wetten als het offeren van dieren en andere in onbruik geraakte ritën, gelden voor ons niet meer. Dit wordt ons duidelijk gemaakt in de moderne openbaring, bekend als afdeling 22 van Leer en Verbonden. De wet van Mozes is vervangen door het Evangelie van Jezus Christus. De morele wetten van het Oude Testament, zoals de tien geboden, en de geïnspireerde woorden van de oude profeten Gods, hebben hun waarde nimmer verloren.

Het Nieuwe Testament heeft voor de hedendaagse wereld de meeste waarde. De vier levensbeschrijvingen van Jezus, alsmede de grondbeginselen Zijner leerstellingen, welke vervat zijn in de vier

Evangelieën, vormen het grootste deel van onze kennis omtrent Jezus' aardse zending en verzoening. De geschiedenis der vroegere Kerk en haar zendingsarbeid, te vinden in de Handelingen der Apostelen, is een geïnspireerd verslag van grote moed en tevens een bewijs voor de aard van de ware Kerk van Christus en haar leerstellingen. De verschillende brieven en verhandelingen, welke als laatste in het boek worden gevonden, bevatten vele godsdienstige leerstellingen. Wij aanvaarden deze als door God geïnspireerd omdat de mannen, wier woorden en handelingen te boek werden gesteld, daartoe bewogen werden door de macht van de Heilige Geest.

Het Boek van Mormon.

Het Boek van Mormon levert grote bijdragen tot het godsdienstig begrip van de mens. Nephi verklaart met meer nadruk dan enige andere figuur uit de geschiedenis, dat het voornaamste doel van schriftuur de godsdienst betreft. Dat wil zeggen, de Schrift probeert God's aandeel in de geschiedenis en Zijn bedoeling met het leven vast te leggen, in plaats van op filosofische wijze te verklaren waarom God dit of dat deed, hoe Hij het deed en wanneer. Nephi schreef:

„Maar het is geenszins vereischte, dat ik een volledig verhaal geef van al hetgeen mijnen vader betreft; want dit zou niet op deze platen beschreven kunnen worden, daar ik de ruimte nodig heb om de dingen Gods te beschrijven. Want mijn doel is om den mensch over te halen, om te komen tot den God van Abraham, Izak en Jacob, en alzoo zalig te worden. Het is daarom, dat ik geen woorden schrijf, die aangenaam aan de wereld zijn, doch die behaaglijk zijn aan den Heere en degenen die niet van de wereld zijn. Daarom zal ik bevel geven aan mijn zaad, om deze platen nimmer te gebruiken voor dingen, die niet van waarde zijn voor de kinderen der menschen.“ (I Nephi 6 : 3—6). „Niettemin, ik schrijf niets op de platen, tenzij het heilig is volgens mijn gedachten.“ I Nephi 19 : 6.

Aan Lehi danken wij een der volledigste verslagen, welke geschreven werden over de vrije wil, hoe wij de „Val“ eigenlijk moeten zien, de leer der verzoening en de gevolgen, die deze voor ons leven heeft gehad. (Zie II Nephi 4 : 16—35).

De betekenis van zijn verklaring over het doel van de Val en het oogmerk van 's mensen streven is een meesterstuk van theologische verhandeling:

„Nu, ziet, indien Adam niet had overtreden, hij zou niet gevallen zijn; maar hij zou vertoefd hebben in den hof van Eden. En alle dingen, die geschapen waren, moesten in diezelfde staat gebleven zijn waarin zij verkeerden, nadat zij geschapen waren; en zij moesten voor eeuwig gebleven zijn en geen einde gehad hebben. En zij zouden geen kinderen gehad hebben, waardoor zij in een onschuldigen staat zouden gebleven zijn; hebbende geen vreugde, want zij kenden geen ellende; doende geen goed, want zij kenden geen zonde. Maar ziet, alle dingen zijn geschied door de wijsheid van Hem, die alle dingen weet. Adam viel, opdat de menschen mochten zijn; en de menschen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben. En de Messias komt in de volheid des tijds, opdat Hij de kinderen der menschen verlossen mag van de val. En omdat zij van de val verlost zijn, worden zij voor eeuwig vrij, kennende goed en kwaad, om voor zichzelf te handelen en niet om mede gehandeld te worden, tenzij het is door de straf der wet in den grooten en laatsten dag volgens de geboden, welke God gegeven heeft.”

II Nephi 2 : 22—26.

De draagwijdte van Christus' reddende macht en de Verzoening wordt door Nephi prachtig onder woorden gebracht:

„Want geen van deze ongerechtigheden komt van den Heere; want Hij doet datgene, wat goed is onder de menschenkinderen; en Hij doet niets, tenzij het duidelijk is voor de menschenkinderen; en Hij verzoekt alle menschen tot Hem te komen en te nemen van Zijn goedheid en Hij verloochent niemand, die tot Hem komt, zwart en blank, gevangene en vrije, man en vrouw, en Hij herinnert zich den heiden en allen zijn gelijk voor God, zoowel de Joden als de heidenen.”

II Nephi 26 : 33.

In de gehele schriftuur vindt men geen betere verklaring van vele leerstellingen van het Evangelie dan in Alma, hoofdstukken 32—42. Zo zijn ook de leringen van Jezus, opgetekend in III Nephi,

hoofdstukken 11—29, met geen andere te vergelijken. Als men bedenkt, dat het verschijnen van dit boek het eerste bewijs was van de herstelling van het Evangelie, zult U het met mij eens zijn, dat onze Meester het beschouwde als een verzameling Evangelie-leringen van onschatbare waarde.

Betekenis van Leer en Verbonden.

De Leer en Verbonden is een enige schriftuur, omdat het 't woord des Heren bevat voor de besturing der Kerk in deze speciale bedeling van het Evangelie. Aangezien dit de bedeling van de volheid der tijden is, is het redelijk aan te nemen, dat in deze eeuw dingen geopenbaard zijn, waarvan men nooit heeft geweten. Vele van deze waardevolle inlichtingen, te samen met die, welke door de loop der eeuwen uit de Bijbel verloren zijn gegaan, worden in dit boek geopenbaard. Nergens ter wereld kan iets gevonden worden, dat ook maar enigermate in majesteit de leer benadert der eeuwige woorden, vervat in de zeven en zestigste afdeling van Leer en Verbonden. De afdelingen 20, 68, 84, 107 en 121 openbaren leerstellingen over de aard, macht, sleutelen, organisatie en de geest van het priesterschap Gods, hetwelk in deze dagen aan de Kerk is toevertrouwd. Andere afdelingen, te veel om hier afzonderlijk op te noemen en te bespreken, verklaren waarom de Heiligen der Laatste Dagen zoveel waarde hechten aan muziek (zie afd. 25), ontwikkeling aanmoedigen (afd. 88), het Woord van Wijsheid onderwijzen (afd. 89), tienden betalen (afd. 119), leren, dat de Godheid uit drie afzonderlijke leden bestaat (afd. 130), en de eeuwige duur van het huwelijksverbond prediken (afd. 132). De volgende aanhaling doet duidelijk uitkomen, aan welke bron de inspiratie voor de leiding der Kerk als een geheel en de leden afzonderlijk ontspringt:

„Hoe lang kunnen stroomende wateren onrein blijven? Welke macht kan de hemelen tegenhouden? Zoomin kan de mensch zijn nietigen arm uitstrekken, om de rivier Missouri in haar aangewezen koers te stuiten, of den stroom opwaarts te wenden, als den Almachtige te verhinderen kennis van den hemel op de hoofden van de Heiligen der Laatste Dagen uit te storten.”

L. & V., afd. 121 : 33,

Onze Paarl van Grote Waarde.

In dit deeltje treft men twee aan de we-

reld geheel onbekende boeken aan. Het Boek van Mozes en het Boek van Abraham zijn kostbare documenten uit de oudheid, die zeer veel bijdragen tot onze huidige kennis van het plan van zaligheid. Zonder deze geschriften zou onze kennis van de geestelijke schepping, ons voorbestaan, onze vrije wil, uitverkiezing en verschillende graden van intelligentie in ons sterfelijk bestaan aanmerkelijk be-
grensder zijn.

Een der voornaamste uitspraken, welke ooit op theologisch gebied werden geuit, vindt men in het Boek van Mozes. Niets wat voor- of nadien werd geopenbaard, heeft zo duidelijk doen uitkomen de verwantschap, welke bestaat tussen God en de mens.

„En de Heere God sprak tot Mozes, zeggende: De hemelen, zij zijn vele, en zij kunnen voor den mensch niet geteld worden; maar voor Mij zijn ze allen geteld, want zij zijn van Mij. En als eene aarde zal voorbijgaan, en de hemelen derzelve, zoo zal er eene andere komen; en er is geen einde aan Mijne werken, noch aan Mijne woorden. Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van den mensch tot stand te brengen.”

Mozes 1 : 37—39.

Waarom wij ons verheugen over onze Schriftuur.

De Laterdaagse Heiligen verheugen zich over hun schriftuur, omdat zij daarin de woorden des eeuwigen levens vinden. Jezus zeide:

„Onderzoek de schriften, want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben; en die zijn het, die van Mij getuigen.”

Joh. 5 : 39.

Daarom worden alle goddelijk geïnspireerde leerstellingen van de dienstknechten des Heren, onverschillig in welke bedeling van het Evangelie zij hebben geleefd, op hoge prijs gesteld door de leden der herstelde Kerk. Onze schriftuur onderricht ons in de leerstellingen van ouds en van heden. Door profetische uitspraken zijn vele waarheden opgetekend, die te eniger tijd evenzeer als die van het verleden, een deel van ons leven zullen worden. Wij hebben een verzameling heilige geschriften, die God's woord bevatten ter leiding van Zijn kinderen. Wat is onze vreugde meer waard dan de blijdschap over deze kostbare wegwijzers, die ons naar het eeuwige leven voeren? De Laterdaagse Heiligen verheugen zich te kunnen zeggen, dat zij in hun schriftuur geloven als het woord van God.

Gebeurtenissen in de Zending

Districtsconferentie te Arnhem.

De districtsconferentie, welke op 8 en 9 Januari j.l. te Arnhem gehouden werd, ving aan met een vergadering van alle in het district werkzaam zijnde zendingen, gevolgd door een lichtbeeldenavond, die aller lof verdiende. Zoveel bezoekers waren er, dat menigen teleurgesteld moest worden, aangezien men plaatsruimte te kort kwam.

De conferentie ving des Zondags aan met een goed bezette bijeenkomst van de Priesterschap, welke onder leiding stond van de President van de Priesterschap, Oud. Arie D. Jongkees. Achtereenvolgens spraken in deze vergadering: Oud. Pieter Vlam; Oud. Jan den Butter; Oud. Arie D. Jongkees en Oud. Cornelius Zappey.

In de ochtenddienst, welke hierna volgde,

spraken: Oud. Clyde K. Rudd, Oud. Kenneth B. Done, Oud. Bowe de Vries en Oud. Paul D. Levie.

Des avonds voerden het woord: Oud. H. Jex Tobler; Oud. Joseph E. Strobel; Oud. Pieter Vlam en Oud. Cornelius Zappey. In beide vergaderingen was God's Geest in ruime mate aanwezig. Het Arnhemse zangkoor verleende op waarlijk schitterende wijze zijn medewerking.

Districtsconferentie te Rotterdam.

Ook de op 29 en 30 Januari j.l. te Rotterdam gehouden conferentie ving aan met een gevarieerd programma op Zaterdagavond, dat zeer in de smaak viel. De volle zaal genoot van het gebodene. De Zondag ving aan met een vergadering van de Priesterschap onder leiding

van Oud. Arie D. Jongkees. De Priesterschapdragers werd in deze bijeenkomst toegesproken door het hoofdbestuur van de Priesterschap.

In de daarop volgende dienst spraken: Oud. Nicolaas Stolk, die de volgende dag naar Amerika zou vertrekken; Oud. Cornelius van Rij; br. Willem Meister uit Deventer, die, hoewel slechts enkele weken geleden gedoopt, een vurig getuigenis van de waarheid gaf; Oud. Richard Stokes.

In de avondvergadering voerden de navolgende ouderlingen het woord: Paul D. Levie; Pieter Vlam; Clyde K. Rudd; Zendingspresident Cornelius Zappey.

In de ochtendvergadering verleenden de zingende Moeders haar medewerking, terwijl in de avonddienst de zangkoren van Rotterdam Noord en Zuid hun mooie zang lieten horen.

Deze conferentie mag zeker wel tot een der beste gerekend worden, die tot nu toe gehouden werden. Er heerste een buitengewone geest, die tot uiting kwam in het geestdriftig door de ruim zeven honderd aanwezigen gezongen slotlied: „God's Geest brandt in 't harte.”

Doopdiensten.

Op 5 December 1948 werden te Groningen gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Aaltje Dekens-Warner en Jantje Dekens.

Op 9 Januari j.l. werden te Apeldoorn de navolgende personen gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Aleida J. Plijter-Gosselink; Sebastina B. Plijter; Heintje Groenhuis-Scholten; Hillechina Groenhuis; Hindrik Groenhuis; Marie E. Ouderdorp-Postma; Harmina G. Ouderdorp; Hessel Ouderdorp en Johanna G. Ouderdorp.

Op 9 Januari j.l. werden te Arnhem de navolgende personen gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Theodora M. Beuger-Bijdevier; Alida Beuger; Friedrich C. R. P. Panstingl; Gijsbertha M. Weyman uit de gemeente Eindhoven. Johan G. Gieling; Robert Gieling en Barend Franken uit de gemeente Arnhem.

Op 15 Januari j.l. werden te Haarlem gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Cornelis J. Spronk; Jeanette G. H. Spronk-Warning en Johannes W. Spronk.

Op dezelfde datum werden te Amsterdam gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Frederik H. Overdiek; Willy Scheer en Jan Strietman.

Op 16 Januari j.l. werd te Antwerpen gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Constantinus de Groof.

Op 23 Januari j.l. werd te Apeldoorn gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Martine Veltman.

Te Rotterdam werden op 10 Februari j.l. gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Hendrik Maris; Johan H. Maris; Hendrika A. van Blankenstein-Radder; Antonia H. van Blankenstein; Theodorus J. Dettingmeyer uit de gemeente Rotterdam en Johanna H. Coster uit de gemeente Gouda.

Ingezegend.

Op 15 Augustus j.l. werd te Gouda ingezegend: Riemke de Vries, dochter van Willem de Vries en Elisabeth J. Dijkman.

Op 2 Januari j.l. werd te Schiedam ingezegend: Gerhardus Anthonius Schreur, zoon van Gerhardus A. Schreur en Cornelia E. A. de Ronde.

Op 23 Januari j.l. werd te Eindhoven ingezegend: Willy Weyman, zoon van Gijsbertus P. Weyman en Rebecca Jansen.

Te Rotterdam werden op 6 Februari j.l. ingezegend: Richard Arie van Straten, zoon van Dirk van Straten en Margaretha J. S. Rietveld, en Elisabeth Jannigje Janna Zwart, dochter van Jacobus W. Zwart en Elizabeth Denis.

Geordend.

Op 26 December j.l. werden te Amsterdam Gerardus J. van Aalst en Willem M. Mooy tot Diaken geordend.

Op 2 Januari j.l. werd te Zutphen Jan Dikken tot Leraar geordend.

Op 2 Januari j.l. werd te Groningen Anne Boerema tot Priester geordend, terwijl Jacobus L. Leget tot Leraar werd geordend.

Op 9 Januari j.l. werd te Amersfoort Hendrik Nievaard tot Priester geordend.

Op dezelfde datum werd te Groningen tot Priester geordend: Jetze Pruim.

Tevens werd op die datum te Amersfoort Johannes E. D. Nievaard tot Diaken geordend.

Op 6 Februari j.l. werden de navolgende personen te Haarlem tot Diaken geordend: Peter J. P. Bos; Jan van Ispelen en Leendert Plaizier.

Gehuwd.

Op 19 Januari j.l. werd in het kerkge-

bouw te Rotterdam Zuid het huwelijk ingezegend van Domus Dumé en Maria Elisabeth Allart. Moge God dit jonge paar Zijn rijkste zegen schenken in het leven, dat voor hen ligt.

Overleden.

Op 19 Januari j.l. overleed te Groningen Lijsbeth de Hoog-Katzema in de leeftijd van zevenenvijftig jaar. Zr. de Hoog was een getrouw lid der Groningse gemeente en zal daar zeer gemist worden.

Op 28 Januari j.l. overleed te Dordrecht Catrina Cornelia Prenger, dochtertje van Cornelis Prenger en Maria A. v. d. Burgh, op de leeftijd van bijna 1 jaar.

Op 3 Februari j.l. overleed te Rotterdam Zuid Christoffel de Kleyn op bijna tachtigjarige leeftijd.

Op 4 Februari overleed te Rotterdam Noord Aaltje D'Hulst in de ouderdom van twee en veertig jaar. Ook zr. D'Hulst was een getrouwe bezoeker der kerkelijke bijeenkomsten.

Wij wensden de nabestaanden van deze zusters en broeder van harte sterkte in dit groot verlies. Moge God hun de kracht geven door de vertroosting, dat er eenmaal een weerzien zal zijn.

Aankomst en verplaatsing van zendingen.

Op 28 Januari j.l. werden de navolgende overplaatsingen bekend gemaakt: Wallace Stevens van Eindhoven naar Groningen; Donald Bell van Apeldoorn naar Groningen; Blanche Koyle van het Hoofdkantoor te 's-Gravenhage naar Groningen; Richard M. Koplin van Antwerpen, België, naar Harlingen (als gemeentepresident); Samuel K. Bacon van Voorburg naar Arnhem; Jacob van Goor van Amersfoort naar Eindhoven; Conrad Bolter van Groningen naar Eindhoven; Jay P. Bills van Hilversum naar Enschede; Robert Willis van Rotterdam naar Utrecht; Erich Wierz van Eindhoven naar Amersfoort (als gemeentepresident); Norman Wade van Groningen naar Hilversum (als gemeentepresident); Madison Morrell van Enschede naar Hilversum; Hal G. Moore van Arnhem naar Voorburg; Benjamin F. Reed van Rotterdam naar Delft; Ferrin L. Allen van Antwerpen, België, naar Rotterdam; Margaret v. d. Graaf van het Hoofdkantoor te 's Gravenhage naar Rotterdam Noord; Marion T. Millett van Rotterdam naar Middelburg, alwaar hij het zendingswerk zal openen; James H. Lyman van Rotter-

dam Noord naar Middelburg; Stanley de Jong van Harlingen naar Antwerpen, België, (als gemeentepresident); Ralph C. Wagner van Gent, België, naar Antwerpen; Kenneth A. Glauser van Gent, België, naar Antwerpen; Hayle Buchanan van Delft naar Antwerpen, België; James M. Duffin van Utrecht naar Gent, België; William Jaussi van Utrecht naar Gent, België.

Op 31 Januari j.l. kwamen wederom zes zendingen in Nederland aan om hier een zending te vervullen. Hier volgen hun namen en de plaatsen, waar zij hun zendingswerk hebben aangevangen: Alton E. Larsen te Apeldoorn; Van L. Shumway te Apeldoorn; Richard M. Heaton te Amsterdam; Reed L. Roberts te Amsterdam; Darwin L. Seamons te Haarlem en Theo K. Hollie te Alkmaar.

Tevens werden op die datum nog enige overplaatsingen bekend gemaakt, n.l.: Jesse F. Heath van Hilversum naar Amsterdam; William Timmerman van Alkmaar naar Amsterdam; Legrand D. Hubbard van Rotterdam naar Haarlem.

Op 14 Februari j.l. werd Paul E. Jacobsen van Utrecht overgeplaatst naar Woerden, om aldaar het zendingswerk te openen.

Zending beëindigd.

Op 31 Januari j.l. werden eervol van hun zending in Nederland ontslagen: Hendrik de Boer; Anna B. V. de Boer; Gerardus J. Scheuller; Johanna M. N. Scheuller; Nicolaas Stolk, Johanna T. v. d. Hazel; Rebekka Jansen.

Oud, en zr. de Boer kwamen op 7 Februari 1947 in Nederland aan. Zij begonnen hun arbeid in Rotterdam, werden vandaar eerst overgeplaatst naar Gro-

ningen en later naar Harlingen. Deze gemeente openden zij voor het zendingswerk. Gedurende acht en een halve maand werkte ouderling de Boer zeer hard als president van deze nieuwe gemeente, in alles trouw terzijde gestaan door zijn echtgenote. Daarna werden zij te Dordrecht geplaatst, waar Oud. de Boer na enige tijd wederom het ambt van gemeentepresident te vervullen kreeg. Oud. en zr. de Boer waren ijverige predikers van het Evangelie. Ondanks hun gevorderde leeftijd waren zij altijd klaar om te helpen en bereid de Evangelieboodschap uit te leggen. Moge God hen zegenen voor al hetgeen zij deden om hun medemens en blijde boodschap van leven en zaligheid te brengen.

Ook Oud. en zr. Scheuller ijverden immer voor de goede zaak. Zij kwamen eveneens op 7 Februari 1947 in Nederland aan. Achtereenvolgens arbeidden zij in Amsterdam, Schiedam, Dordrecht, Harlingen en Apeldoorn. In de beide laatste plaatsen bekleedde Oud. Scheuller het ambt van gemeentepresident. Veel en lang hebben deze zuster en broeder gewerkt in de wijngaard des Heren. Het was hun lust het Evangelie te prediken en met hun zusters en broeders te bespreken. Met wie zij ook in aanraking kwamen — of het nu zendelingen, leden of onderzoekers waren — allen hielden van hen, want op hun beurt hadden zij hun naasten lief. Door het vertrek van deze beide echtparen lijdt de Nederlandse Zending een gevoelig verlies. Hier volgt het afscheidswoord, hetwelk Oud. en zr. Scheuller ons deden toekomen:

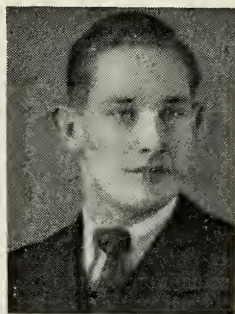
Geliefde zusters en broeders,

Nu wij hier zo rustig op de boot zijn, die ons weer naar huis terug zal voeren, nemen wij de gelegenheid te baat U door middel van „De Ster” te

danken voor de liefde en vriendschap, ons betoond tijdens ons verblijf in Holland. Gij hebt ons Uw steun gegeven en wij twijfelen er dan ook niet aan of de Here zal U daarvoor zegenen. Onderhoudt Zijn geboden, want dan toont gij Hem lief te hebben.

Wij zullen U zeker niet vergeten, ook al behoort onze zendingstijd nu tot het verleden. Wij bidden onze Hemelse Vader U te zegenen met groter kennis en wijsheid, opdat gij zult kunnen getuigen, dat dit Evangelie de ware leer van Christus is.

Vaarwel en tot spoedig weerzien,
Uw zuster en broeder in het Evangelie,
G. J. Scheuller.

Nicolaas Stolk behoorde tot de Rotterdamse gemeente. Op 2 Januari 1947 werd hij op zending geroepen en als zodanig op het Zendingkantoor bevestigd. Hij ving zijn zendingsarbeid aan te Amsterdam, waarna hij overgeplaatst werd naar het Hoofdkantoor der Zending. Gedurende zijn verblijf op het Zendingkantoor maakte hij, met zr. Tineke Roth, die kortgeleden van haar zending ontslagen werd en naar Zion emigreerde, het nieuwe leden-kaartsysteem in orde. Vandaar werd hij overgeplaatst naar Zeist, waar hij werkzaam was als gemeentepresident. Na Zeist arbeide hij achtereenvolgens nog te Groningen, Leeuwarden en Schiedam. In de beide laatste gemeenten als gemeentepresident. Oud. Stolk heeft zich door zijn harde werken en vriendelijk karakter een plaats bij leden en zendelingen weten te veroveren. Velen zullen ongetwijfeld nog vaak aan hem terugdenken. Hij heeft velen het Evangelie gepredikt en zijn stem doen horen, waar zulks mogelijk was.

Oud. Stolk emigreerde op 31 Januari j.l. naar Zion, waar, naar wij vertrouwen, veel geluk en voorspoed zijn deel zal zijn.

Johanna T. v. d. Hazel was lid der Haagse gemeente. Zij werd op 8 Augustus 1947 als zendinge bevestigd op het Zendingkantoor. Haar arbeid ving aan in de gemeente Utrecht. Vandaar werd zij overgeplaatst naar Rotterdam, om in de gemeente Groningen haar zendingsarbeid te beëindigen.

Zr. v. d. Hazel was zeer gezien in de gemeenten, waar zij werkzaam was. Zij heeft met veel ambitie haar taak volbracht. De gemeenten hebben een veelvuldig gebruik gemaakt van haar muzikale talenten. Nimmer was het haar te veel als er een beroep op haar gedaan werd om te begeleiden op orgel of piano of anderszins haar hulp te verlenen. Haar arbeid zal zeker niet tevergeefs geweest zijn.

Rebekka Jansen, lid der Arnhemse gemeente, ontving haar oproep om een zending te vervullen op 25 Januari 1947. Ook zij werd als zodanig bevestigd op het Hoofdkantoor der Zending. Zij arbeide in Groningen, Amsterdam, Utrecht en Rotterdam.

Zr. Jansen was zendinge met hart en ziel. Onvermoeid was zij en vurig in haar verkondiging van de blijde boodschap. Vooral in de gemeente Rotterdam, waar zij het grootste deel van haar zendings-tijd heeft doorgebracht, was zij een geliefde persoonlijkheid. De jeugd van Rotterdam zal haar niet licht vergeten, want

zij verdeelde haar tijd tussen de jonge meisjes en haar zendingswerk. Moge God haar zegenen voor haar vele werk, ver-richt in Zijn wijngaard.

Vertrokken.

Op 12 Januari j.l. vertrokken de navolgende personen uit de gemeente Amsterdam naar Amerika:

Jan Berend Hut, Eegelina Hut- IJlst, Roy Richard Hut, Ralph Douglas Hut, Jacob Gerrit Kemker, Everita Kemker-v. Gulik.

Uit de gemeente Dordrecht: Jan Willem 't Hart, Adriana 't Hart-de Vries, Jan Willem 't Hart, Auke 't Hart, Frederik Hendrik 't Hart.

Uit de gemeente 's Gravenhage: Elisabeth Wilhelmina van Dijkhuizen.

Op 13 Januari j.l. vertrok Hendrik Hylkes Hielkema van de gemeente Zeist naar Amerika.

Op 19 Januari j.l. vertrok Jacob Luttmmer van de gem. Groningen naar Amerika.

Op 21 Januari j.l. vertrok van de gemeente Rotterdam naar Amerika: Maria de Zwart-Palli.

Op 31 Januari j.l. vertrokken van de gemeente Rotterdam naar Amerika: Maria Louwerina de Vos, Wouterina Romijn en Nicolaas Stolk.

Op 31 Januari j.l. vertrokken uit de gemeente Leeuwarden naar Amerika: Bertus van den Hazel, Berber van den Hazel-Venema en Bertus van den Hazel. Op dezelfde datum vertrokken van de gemeente 's Gravenhage: Dirk Rijsburger, Antoinette C. Rijsburger-van Vuurten, Oeke C. Rijsburger en Antoinette O. Rijsburger.

Wegens plaatsgebrek zullen de speciale gebeurtenissen opgenomen worden in het volgende nummer.

Wat komt:

12 en 13 Maart: Conferentie te Amsterdam.

12 Maart: Programma-avond in het gebouw aan de Weteringschans 101.

13 Maart: 9 uur v.m. Priesterschapvergadering; 10.30 uur v.m. openbare bijeenkomst; 5 uur n.m. openbare bijeenkomst. De Zondagsdiensten worden gehouden in de kleine zaal van Krasnapolsky, Warmoesstraat 175, Amsterdam Centrum.

1 Maart Z.H.V.-districtsconferentie, te houden aan de Bas Jungeriusstraat 121, Rotterdam Zuid.

15 Maart: Z.H.V.-districtsconferentie, te houden aan de Loosduinsekade 11, 's-Gravenhage.